

2 0 0 9.

HÚSVÉT

Világosság és Élet

a hatvani Egyházközség lapja (9. szám)

ISTEN ORSZÁGA NEM E VILÁGBÓL VALÓ

Tudjuk, hogy a zsidók, sőt maguk az apostolok több alkalommal azt a téves eszmét hirdették, hogy a Messiás a zsidó népet fölszabadítja és Izrael földi országát helyreállítja, Jézus, maga oszlatja el e téves véleményt és dönti le a hiú reményt. S mikor az őt kísérő bámulók sokasága királlyá akarja kikiáltani, elutasítja a királyi nevet és dicsőséget. A római helytartó előtt pedig kinyilvánítja, hogy országa nem e világról való.

„Országa az evangéliumokban úgy jelenik meg, mint amelybe az emberek a bűnbánat gyakorlásával készülnek, s csak hittel és a keresztség föl vételével lépnek be, amely külső szertartás ugyan, mégis belső újjászületést jelent és okoz. Ez az ország egyedül a sátán országával és a sötétség hatalmával van ellenkezésben, s a népétől megköveteli, hogy szívüket a gazdagságtól elvonva, a szelídséget, a szeretetet, az erkölcsöt többre becsüljék, s az igazságot éhezzenek és szomjúhozzák, sőt önmagukat is megtagadják és keresztyüket hordozzák.

Krisztus mint Megváltó az egyházat saját vérével szerezte s mint Főpap önmagát a bűnökért áldozatul bemutatta és folyton bemutatja. Ki nem látná tehát, hogy királyi méltósága is a megváltói és főpapi méltóságnak természetét viseli magán.

Jézus nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy Ő szolgáljon; aki bár Ura mindeneknek, az alázatosság példáját mutatta, a szeretet parancsát tette alaptörvénnyé”. (XI. Pius pápa)

Sajnos minden napos tapasztalatunk az, hogy nem éljük a szeretet parancsát, és nem élünk egymással békességben, hanem különféle konfliktusok vannak köztünk. Konfliktus van ember és ember között. Konfliktus a házasságban, a családban, a gyermekek és a szülők között, a munkahelyen, a társadalomban, a politikai irányzatok és hatalmi erők között, a népek és a nemzetek között, de az ember és Isten között is konfliktus van. Látjuk és tapasztaljuk, ezért nincs béke és jólét! Azt is tudjuk, hogy az Isten és az ember közötti eredendő jó viszonyt a bűn rontotta meg, ahogyan az ember és ember között. Isten azonban, saját Fia, Jézus Krisztus által újra és újra szövetséget kínált, kínál az embernek, de az ember újra és újra elrontja az Isten által kezdeményezett szövetséget. Mi lenne az embernek a feladata? Az, hogy az Istennel való megromlott kapcsolatot, a bűnös állapotot felszámolja, ahogyan fel kellene számolnunk az egymás ellen elkövetett bűnöket is, élnünk kellene békességben és a szeretetben...

Jézus életében sokat beszélt, tanított a szeretet parancsáról, és amikor dicsőséges feltámadása után megjelent tanítványainak, újra meghagyta végzéseit, rendeleteit, - a szeretet és keresztség parancsát, valamint, hogy elküldi hozzájuk a Szentlelket. A negyvenedik napon pedig felment a mennybe. Elment oda, ahonnan jött, - az Atyához. „Az én Atyámnak házában sok lakóhely van... Elmegyek, hogy helyet készítssek néktek, ... ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (Jn. 14,2-3). „Békességet hagyok rátok, az én békémet adom néktek: nem úgy adom, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, s ne féljete.” (Jn. 14,27)

Aki szeret, abban nincs már félelem! Szeresd a családot! Szeresd a barátod! - -

Szeresd szomszédaidat! - Szeresd azokat, akikkel találkozol! - Légy könyörületes, kedves és együttérző ! Mindig tudj szeretetet adni, tudj jót cselekedni, örömet szerezni másoknak. ... A szeretet, jóság, igazság és béke - legyen szívednek a legdrágább kincse. Szeress, hogy békében élhess, és akkor mindazt elnyered, amit Jézus megígért. Ha így teszel, ha a szeretetben élsz, ott leszel Isten országában, abban az országban, mely nem e világból való!

Lélekben, hitben, reményben és szeretetben megújító, kegyelemben gazdag áldott Húsvét - i ünnepeket kívánunk !

Koza József prépost, Gesztesi Imre püspöki tanácsos, Kovács Sándor kíséző ny. plébános

A SZABADSÁG, és A BOLDOGSÁG VÁGYA

Jézus Krisztus, Te szeretetet, békességet, szabadságot hoztál...

Minden megadatik, elérhetővé válik a mai ember számára, és mégis egy valami azonban hiányzik életéből, ez pedig: a szabadság! Amióta létezik ember a földön, azóta mindig, ezután az egyetlen elveszett dolog után vágyakozik, küzd és harcol.

Azonban, ahogy ezt az életben is tapasztalhatjuk, az igazi értékekért többszörösen meg kell küzdeni, szenvedni és dolgozni! Kemény ára van: nem pénzben, nem sikerben, nem versenyben mérik. A szabadságot, sok vér, fájdalom előzi meg. Elyomó küzd az elnyomott ellen, hogy kizsákmányolja; elnyomott küzd az elnyomó ellen, hogy ne rabszolga, hanem ugyanolyan ember legyen. A történelem is tudja ezt bizonyítani, hányszor és hányszor fogtak fegyvert a szabadság érdekében. Mi lett a következménye? Az elnyomó vagy meg tudta tartani hatalmát és vérfürdővel bosszulta meg a szabadságra törekvőket. Az emberiség nem tanult a maga hibáiból, mindig ugyanabba a csapdába esik bele! De meddig, - meddig lesz még ez így? Amíg teljesen ki nem irtja saját magát az emberiség?

2009 évvel ezelőtt megjelent Jézus a földön, hogy szóljon hozzánk, figyelmeztessen, tanítson és neveljen bennünket a jóra, az igazságra és az Isten szeretetére, de övéi nem fogadták be, és azt kell sajnós mondanunk, hogy mi, ma élők sem igazán! A szabadság helyett szabadosságot akarunk. A „Mindent lehet!” – életvitellel és kiáltozással akarunk szabadságot teremteni, mert nem vesszük észre Pál apostol szavait: „...de nem minden használ nekem” (1 Kor 10,23)

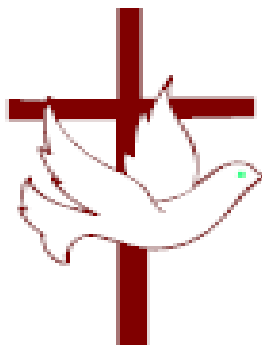
„Régi dicsőségünk, hol késel az éji homályban?” - kérdezi Vörösmarty Mihály.

Több jó elhatározás kellene, hogy „...legyünk mink is tiszták, hősök, szentek!...”

De sajnós elpuhultunk, elfáradtunk, hitetlenekké váltunk a hosszú, nehéz harc alatt. Nincsenek már, vagy kevesen vannak akik küzdenek a lelkek szabadságáért, megmentéséért! Már szinte csak test szerint élünk, amely úgy jár, mint egy robot, és talán, mint lelki ember már nem is vagyunk képesek létezni, élni, szeretni, és gondolkodni!

Vajon van még remény, hogy ne robotként, szeretetlenül éljünk? Van még arra remény, hogy a lélek éltesse minket? Igen, van remény, ha beállok a megtisztulásra vágyók, tenni akarók sorába. Van esély, ha azokhoz csatlakozom, akik akarnak találkozni Krisztussal, akarják és merik őt követni szívük - lelkük legmélyebb odaadásával, lemondásával és áldozathozatalaikkal, és ki tudják mondani Pál apostol szavaival: „*Ne vegyétek magatokra a szolgaság igáját.*” (Gal 5)! Jézus Krisztus! Szabadságot hoztál, hogy mi élhessünk, bizakodhassunk, a jóért dolgozzunk, önmagunkra rátaláljunk, másokat segítsünk, a kezdetekhez visszataláljunk, téged mindjobban szeressünk, megismerjük, - a bűntől eltávolodjunk, az igaz boldogságot megtaláljuk, veled - általad – benned, és így köszönjük meg, a szeretetet, a jóságot és bűneinktől való feloldozást. Ehhez adj számunkra további hívő, reménykedő lelkületet, jövőbe vetett bizodalmat, mert e nélkül, Te nélküled nincs békesség, nincs tisztességes jövő! De a szeretet nélküli békesség sem létezik! Szeretettel, hittel reménnyel, megtisztult lélekkel induljunk el a húsvéti üres sírtól, a családjunkhoz, embertestvéreink felé és éljük minden nap a szeretetet, akkor a szabadság, és a feltámadt Krisztus békéje is a miénk lesz! Tudjuk, hogy a hitetlenséget, önzést, ritkán lehet érveléssel legyőzni. Érvelésre a hitetlenség, önzés még inkább önvédelemre rendelkezik be, és mindig talál a maga számára új támpontokat és mentségeket. Sajnos ezért, mert mindig mentségeket keres az ember, nem hajlandó bocsánatot kérni, hajtja rabigába magát az ember! A bűn mindig rabságot okoz, és mindig van következménye! Csak Isten törvényeit megtartva élhet az ember boldogan, és élvezheti a szabadságot, békét és a szeretetet!

Ma mi is úgy állunk szemben a fölénk magasodó korszellemmel, mint Dávid, Góliáttal. De Isten halk hangon újra meg újra szól hozzánk és vezet ma is bennünket! Tudatja velünk: ha a lelkünket, az életet meg akarjuk őrizni, és azt szeretnénk, hogy növekedjen, törődnünk kell vele!

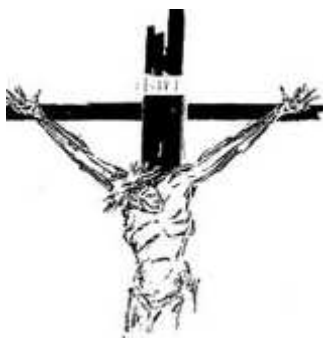
A mi nehéz keresztünk, néha feltöri válluk. De azért megyünk, megyünk előre, a kereszttel mit sem törődve.

Megyünk egyenest a cél felé, ahol letehetünk minden terhet, és nem kell vinnünk tovább a keresztet.

**„Szenvedett Poncius Pilátus alatt, megfeszítették, meghalt és eltemették. ...
harmadnapon feltámadt a halottak közül.”**

Induljunk ki Jézus beszédéből, abból, hogy Jézus, nagypénteki kereszthalála előtt többször is beszélt tanítványainak arról, hogy neki sokat kell szenvednie, megölik, de a harmadik napon fel fog támadni. Az evangéliumok feljegyzése szerint háromszor is nyíltan beszélt erről az apostoloknak. De miért is kellett Jézusnak szenvednie? Miért kellett büntetlenül is szenvednie? Tudjuk, hogy Jézus szenvedéssorozata már az ő megszületésével kezdődött. El sem tudjuk képzelni azt, mit jelenthetett Jézusnak otthagyni a mennyei dicsőséget, és az Ő örök isteni természete mellé, magára venni a mi emberi természetünket is. Fogalmunk sincs arról, milyen lehetett az, amikor hasonlónak lett hozzánk, és magatartásában is embernek bizonyult; „megalázta magát és engedelmes lett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (Fil 2,7-). Biztos, hogy borzasztó dolog szenvedni. Már a betlehemi vendégfogadóban sem volt hely számára, és alig pár hónapos lehetett, amikor szüleinek idegen országba kellett menekülniük vele! Felnőttkorában is ismerte a hajléktalanok kiszolgáltatottságát. Azt mondta egyszer egy : még a rókának is van egy lyuk, ahová bebújik, meg a madárnak is van fészke, de az Emberfiának nincs fejét hová lehajtania. De szenvedett Jézus nemcsak a körülményei, hanem a körülötte lévők értetlensége, hitetlensége, szeretetlensége, kemény szívűsége, makacs és közömbös ellenállása, sőt nem egyszer ellenséges gyűlölködése miatt is. De a legszűkebb körben, a tanítványok között is akadt valaki, aki pénzért elárulta, egy másik meg, a legbuzgóbb, Péter megtagadta. Virágvasárnap már sír amiatt, hogy nem kell az övének az a segítség, amit hozott nekik. Jézus, aki bűn nélkül élt, megint csak nem tudjuk elképzelni, milyen kínokat állhatott ki amiatt, hogy minden lépésével a bűn rettenetes rombolásába kellett ütköznie, és látta az akkori emberek bűneit, de előre tudta a mi bűnnel szembeni tehetetlenségünket is. Szenvedést jelentett Jézusnak az is, hogy hihetetlen finom érzékenysége volt a mások szenvedésére, így Ő együtt szenvedett minden szenvedővel. Aki ezt megérti, aki ez előtt a tény előtt le tud borulni, és hittel megérti Jézus halálának a titkát, annak az embernek lesz üdvössége, az tudja Őt szeretni! Mert Jézus pontosan azért vállalt minden szenvedést, hogy mindannyian visszatalálhassunk Istenhez, az elveszített élethez, hogy újra nyitva legyen az Atyához vezető út az örök élethez. Jó ha tudjuk: Jézus nem a maga bűnei miatt szenvedett, és ezért volt különösen nagy az ő szenvedése. Jézus nemcsak ártatlan volt, hanem bűn nélküli. Ezt mi nem tudjuk elképzelni, hogy milyen ez, mert rajta kívül csak a Szűzanya, Mária, de más nem volt ezen a földön bűn nélküli. Valahogy megérezte Jézus ártatlanságát az egyik vele együtt megfeszített gonosztevő is, aki rászólt a másik latorra: „legalább mi méltó büntetést szenvedünk, de Ő (Jézus) semmi rosszat nem tett. (Mt 27, 43-)

Egyszer valaki azt kérdezte: miért más Jézus keresztre feszítése, mint Spartacus keresztre feszítése volt? Hiszen a római birodalomban megszokott kivégzési mód volt a keresztre feszítés. A lázadó rabszolgák százait és ezreit feszítették fel e szörnyű módon. Miért más az a kereszt, amelyiken Jézus a Golgotán meghalt? Azért, mert egyedül azon halt meg olyan Valaki,(Jézus) aki bűn nélküli volt, mert egyedül azon halt meg AZ, aki mások helyett, az összes ember helyett halt meg, és azért, mert egyedül az Ő áldozata volt olyan, ami Isten előtt kedves, értünk adott elégtétel volt. Hiába jelentkezett volna bárki más, hogy meghal az egész emberiségért, csak a bűn nélküli Isten Fia, Jézus tehetett eleget értünk. Más megoldás nem volt, ezért kellett az Emberfiának, Jézusnak ennyit szenvednie. Jézus halála volt csak a igazi elégtétel. A megszületése még nem volt igazán elégtétel, de a tanítása sem, jólehet, a megváltáshoz kellett Jézus egész élete, de a halála is, hogy meg hozza nekünk az üdvösséget. Hidd el, hogy miattunk, helyettünk és értünk történt mindez a nagy áldozat! Köszönjük megváltásunkat Jézusunk!!!

Krisztus keresztre hozta el számunkra is az üdvösséget, megújulást, mert ez mutat rá leginkább az emberek bűneinek legmélyére és az isteni kegyelem nagyságára. Egyedül a kereszt lehet, az egyes ember, az egyház, a társadalom, a népünk, és az egész világ megújulásának alapja.

Istenem, szent Fiadért, ki engemet vérén megváltott, hallgass meg, most, amikor bűnbánattal hozzád kiáltok!

Kegyelmeddel érintsd meg beteg, bűnös szívemet, s bűneit mindig megbánó gyermekednek, bocsáss meg! Atyám kegyelmezz!

KRISZTUS FELTÁMADT! – MI IS FELTÁMADUNK!

Tegyük fel egyszerűen a kérdést: hiszitek - e, hogy Krisztus *feltámadt*? Azt felelitek: igen, persze, természetesen. Szent Pál írja, hogy "ha Krisztus nem támadt fel, hiábavaló a mi hitünk " (1 Kor 15,14). Ha Krisztus feltámadt, akkor ugye él ? A válasz feltétlenül: Igen! Ha azt mondjuk: feltámadt, ez azt jelenti: ÉL. Ha él, akkor jelenvaló. Jézus születésekor angyalok hirdették: "Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség a jóakarató embereknek!" (Lk 2,14-) . Most, a feltámadása után Jézus fordult hozzájuk: "Békesség néktek!" (Lk 24,36-). Jézus mindig kész békességet ajándékozni azoknak, akiknek a lelkét kétségek és félelmek terhelik. Jézus arra vár, hogy mi is megnyissuk szívünket előtte, behívjuk és mondjuk is neki: "Maradj velünk Urunk!" Maradj velünk, mert esteledik... Jézus feltámadása azt mutatja mindnyájunknak akik Óáltala, Óvele, és Óbenne szenderülünk majd el, hogy van feltámadás és mi is részesei leszünk. Amint Jézus feltámadott a halottak közül, éppen úgy azoknak is fel kell majd támadniuk, akik Óbenne hunytak, és aludtak el. Ráismerünk majd egymásra, szüleinkre, testvéreinkre, nagyszüleinkre, barátainkra, mint ahogy a tanítványok is megismerték Jézust. Még akkor is egymásra ismerünk, ha életünk folyamán megváltozunk, vagy megbetegszünk, vagy megcsúnyulunk. Jézus visszajövelekor tökéletes egészségben és testi - lelki egységben támadunk fel. Személyiségünket megdicsőült testünkben is tökéletesen megőrizték. Akkor úgy ismerünk majd, amint minket is megismernek. (1 Kor 13,12 -)

Jézus arcát, cselekedetét, beszédét, tanítványai jól ismerték. Mikor Jézus feltámadottan találkozott tanítványaival, emlékeztette őket mindazokra, amelyeket Ő mondott nekik halála előtt. Akkor meg is nyílt a tanítványok értelme. A tanítványok kezdték felfogni, nekik az lesz a munkájuk, hogy hirdetniük kell a világnak azokat az igazságokat, amelyeket Jézus bízott rájuk. El is döntötték, hogy hirdetni fogják mindazt, amit Jézus tanított, tett, de arról sem hallgatnak, hogy találkoztak vele a feltámadása után. Döntöttek és nekünk is dönteni kell az igazság mellett, mert döntéseink tesznek bennünket azzá, akik vagyunk. Napról napra, percről percre, pontosabban - döntésről döntésre építjük fel örök életünket. Miért? Egyszerűen azért, mert a feltámadt Jézus *jelen van döntéseinkben*. Ha jelen van, akkor tevékeny. Cselekszik, mert a nem cselekvő jelenlét nem valódi jelenlét. Jézus nem azért van itt, hogy csak itt legyen, hanem, Ő tevékeny, és ha tevékeny, akkor munkálkodik, átalakít. Ő maga a Szeretet és a szeretet mindenkit, mindent átalakít, akit, amit érint, vagy akihez, amihez hozzáér. Lehetetlen, hogy a szeretet ne alakítsa át mindazokat, és mindazt, akihez, amihez hozzáér. Jézus formálja, alakítja életünket, cselekedeteinket, tevékenységünket, Ő a legnagyobb ember alakító. Kész ember nincs, az embert meg kell alkotni. Isten nem kész embert teremtett, Isten olyan embert teremtett, aki képes a jó felé alakítani saját magát, aki képes hinni, remélni és tud szeretni. Aki képes törekedni a jóra, és képes a változásra, annak érdekében, hogy részese lehessen az örök boldogságnak.

A feltámadásba vetett reményünket erősítik a szentségek. Nem elég tudni, hogy van Isten, hogy Jézus feltámadt, a Sátán is tudja, hogy létezik Isten, de nincs reménye, és nincs Isten iránti szeretete, ezért nem is üdvözülni. *A reményre szükség van életünkben.* Egyszer egy vasúti pályamunkás a sínek átvizsgálásánál észrevette, hogy az egyik sín el van törve. A vonat közel járt, már és szabályos értesítést nem tudott adni a mozdonyvezetőnek. Fogta hát a piros zászlócskát és elkezdett szaladni a vonat elé, hogy mielőtt oda érne a vezető le tudjon fékezni. Megállította a vonatot, és sok ember életét megmentette. Ki is tüntették érte, s ő a zászlócskát is eltette emlékébe. Később részeges lett és semmi módon nem lehetett őt megállítani. Egyszer a kislánya elővette a zászlócskát és a kitüntetést, és rátűzte a pince egyik hordójára, ahol sokszor az apja lerészegült. Az apát ez a látvány felrázta, és helyrebillent az élete. Nézzünk mi is az üres sírra, és józanodjunk ki, ébredjünk fel, szakítsunk a bűnnel !

Az ember életében a szeretet a legfontosabb, mert a szeretetben van valami plusz! Tudnunk kell nekünk is másokért élni! Önmagunkat fel kell tudni áldozni szereteteinkért, de másokért is. Mert hogyan szerethetnénk Istent, ha azokat sem szeretjük, akiket látunk? Ha Istent, Jézust szeretem, ennek meg kell mutatkoznia abban, hogy felebarátaimat is szeretem!

Tudjuk: a feltámadt Krisztus, él, jelen van, cselekszik, átalakít, és döntéseinkben segítséget ad. Jézus segítségével, ki kell alakítani magunkban a Krisztusi embert, és hinnünk, remélnünk kell:

FELTÁMADUNK!